

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi „C.” Sp. z o.o. we W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 9 czerwca 2017 r. r., sygn. akt VI Ga [...]

w sprawie z powództwa „C.” Sp. z o.o. we W.

przeciwko „G.” Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) zasądza od strony skarżącej na rzecz „G.” Towarzystwo
Ubezpieczeń S.A. w W. kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym. Pozwala zakwestionować prawomocny wyrok rażąco i oczywiście sprzeczny z prawem, który wyrządził skarżącemu szkodę. Służy uzyskaniu prejudykatu niezbędnego do dochodzenia odszkodowania od Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu (art. 417¹ § 2 k.c.; por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, oraz 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna spełniać określone wymagania. Niedopełnienie któregośkolwiek z nich stanowi brak istotny, nienaprawialny w trybie usuwania braków formalnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2018 r., II CNP 57/17, i 13 lipca 2017 r., I CNP 3/17).

Skarga strony powodowej, wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 9 czerwca 2017 r., nie czyni zadość wymaganiom art. 424⁵ § 1 pkt 3 i pkt 5 k.p.c. Nie wskazano w niej przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (por. co do tego wymagania postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2015 r., II CNP 58/14), ani choć została złożona po dniu 3 kwietnia 2018 r. nie wykazano niemożności zaskarżenia kwestionowanego wyroku skargą nadzwyczajną wprowadzoną do obowiązującego prawa z mocą od 4 kwietnia 2018 r. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2018 r., III CNP 19/18 i cytowane w nim orzeczenia).

Wskazane braki stanowią podstawę odrzucenia skargi (zob. oprócz orzeczeń wyżej cytowanych także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2018 r., III CNP 9/18, i 8 stycznia 2019 r., II CNP 47/18).

Mając to na względzie Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., a o kosztach postępowania wywołanego jej wniesieniem orzekł zgodnie z art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 2 pkt 4 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265).

jw